

Trettioförsta söndagen under året 2023

Gud övergår alla våra begrepp och kategorier. Hans mysterium kan aldrig uttömmas. Vi kan bara falla ner i tillbedjan. Samtidigt är ingen oss närmare än Gud. Ingen älskar oss så mycket som Gud. ”Har vi inte alla en och samme fader? Är vi inte skapade av en och samma Gud?” (Mal 2:10). Profetens retoriska frågor pekar på att vi alla är föremål för Guds skapande kärlek, att han är allas Fader. Samtidigt som han är fader är han mer och större än vad någon jordisk fader kan vara. Därför måste vi som psalmisten säger också likna honom vid en moder: ”Herre, låt mig finna vila hos dig, jag är som ett litet barn, som barnet i moderns fann (Ps 131:2). Gud är varken man eller kvinna. Men både det manliga och kvinnliga, både det faderliga och moderliga har sin urbild i Gud själv. För att försöka förstå djupet i Guds kärlek får vi använda oss av både av det som vi uppfattar som manligt och kvinnligt. Det finns en helig harmoni mellan dessa poler i Gud som sedan måste återspeglas i oss alla, vare sig vi är män eller kvinnor. ”Vi uppträdde lika kärleksfullt bland er som en mor när hon sköter om sina barn” (1 Thess 2:7), skriver Paulus.

Gud övergår alla våra tänkesätt. Han är både en och tre i sitt treeniga mysterium. Singular och plural blir relativiserade. Det är likadant med substantiv och verb. Det är full överensstämmelse mellan vad Gud är och gör. Till skillnad från oss som ofta inte vill handa i överensstämmelse med vår värdighet som Guds avbild och som Guds älskade barn. Ju mer vi överlåter oss åt Gud och följer hans bud desto mer kan det vi gör återspegla det vi är genom skapelsens och frälsningens nåd. Gång på gång kan vi återvända till Gud, vårt och alltings ursprung, och finna kraft och inspiration till ett liv där vara och göra går ihop. I bönen gemenskap med Gud blir vi alltid vad vi är innerst inne och kan sedan göra det som hans ord och bud lär oss att göra. ”Gud skapade människan till odödlighet och gjorde henne till en bild av sitt eget väsen” (Vish 1:27).

För att göra det lättare för oss att förstå vem Gud är och vad han vill göra för oss väljer Gud själv att bli människa. För vår frälsnings skull blir Sonen människa och man i Jesus Kristus. Ingen annan religion vågar hävda detta oerhörda, att den Gud som står över allting i helighet och härlighet vill stiga ner till och bli en av oss. Skaparen blir en del av sin skapelse. Då tar den sakramentala frälsningsekonomin sin början. Gud vill komma oss nära genom det skapade. Han blir själv en skapad varelse i Jesus men förblir samtidigt Gud: sann Gud och sann människa. Han delar vår mänskliga existens – i allt utom i synd – för synden tillhör inte vårt sanna och äkta väsen. Det är just syndens fasansfulla verklighet som han vill befria oss ifrån genom att bli människa för att frälsa oss.

Jesus Kristus är ursakramentet som visar tillbaka på Fadern. I Sonen som blivit människa möter vi Fadern. I sin person pekar Jesus alltid tillbaka på Fadern: I ord och handling förklarar han vem Fadern är och vad han vill göra för oss. I sig själv låter han oss få dela sin relation med Fadern. I honom blir vi söner i Sonen (*lat. filii in Filio*). I honom blir vi till fullo Faderns adopterade och högt älskade barn. I honom som är själva ursakramentet får vi sedan del av sakramentens nåd. Steg för steg kan vi sedan bli allt mer gudslika, ja, gudomliggjorda. I honom blir vi lemmar i hans mystiska kropp, kyrkan, som också är hans brud, han som är Brudgummen.

Genom sitt människoblivande är Sonen oss nära. Genom att tala vårt mänskliga språk kan han ge oss en bättre förståelse om vem Gud är och vad han vill göra för oss och genom oss. Hela evangeliet visar oss detta. ”En är er läromästare och ni är alla bröder” (Matt 23:8), säger Jesus. Han vill lära oss allt vad vi behöver veta om Fadern, om honom själv och inte minst också om oss själva. Genom hans undervisning får vi all den kunskap vi behöver. Han visar oss hur vi skall leva i kärlek och förverkliga evangeliet i vårt liv. Han ger oss sin och vår Faders Ande, som inifrån upplyser och leder oss på bönen ständiga inväxande i en allt djupare enhet med Gud. Samtidigt får vi ljus för hur vi skall leva tillsammans som bröder och systrar med varandra, som Faderns älskade söner och döttrar som vittnar om Gud. Genom dopets nåd blir vi så satt säga sakrament på vem Gud är och vad han gör. Förvisso en stor nåd, men också ett stort ansvar.

”En är er lärare, Kristus. Den som är störst bland er skall vara de andras tjänare” (Matt 23:10). Jesus vill lära oss att söka den sista platsen, att tjäna och utge oss själva för varandra. Inkarnationen är alltid *kenosis*, utblottelse. När Gud blir människa avstår han från sin härlighet och makt. Han kommer i fattigdom och ödmjukhet. Han vill lära oss ett nytt sätt att leva. Tyvärr har vi människor sällan velat lära oss detta. Ändå har Gud ett förunderligt tålmod med var och en av oss, med hela mänskligheten. Nä skall vi äntligen förstå att det är saligare och bättre att tjäna än att bli betjänad, bättre att vara minst och inte störst? Genom tiderna har otaliga helgon förstått denna evangeliets logik. Ändå är det ganska få som har haft modet att ta steget tillbaka och tjäna Gud och sin nästa av hela sitt hjärta. Men dag efter dag får vi genom Guds försyn möjligheten att lära oss detta och efterfölja Jesus i tjänande kärlek, i ödmjukhet och fattigdom. Om bara en enda som hör detta gör slag i saken och följer i Jesu fotspår är det inte förgäves. Vi har alla fått Andens gåva för att ta emot Guds nåd och leva som Jesu sanna bröder och systrar, som Faderns älskade barn. Så varför inte säga ja som Maria gjorde vid bebådelsen?